

доста дами съ шапки, укичени съ изкуствени цвѣтя. Изведнажъ една отъ дамитѣ извикала ужасена, нѣкой отъ невидялица ѝ задигналъ шапката съ изкуственитъ цвѣтя. Уплахата скоро минала въ веселие когато видѣли шапката въ устата на едно младо жиравче. Жирафата нѣма силно обоняние, а си служи повече съ зрението и затова въ горния случай тя е видѣла изкуственитъ цвѣтя, взела ги е за естествени и е поискала да си похапне.

Жирафата обича задружния животъ, стадата имъ сж отъ по 5—10 члена, а ако условията за животъ сж благоприятни срѣшатъ се по 20—40 до 100 въ едно стадо. Освенъ, че дружи съ своитѣ събратя, жирафата не отбѣгва и съседнитѣ му тревопасни животни. Не се плаши отъ носорозитѣ. Туземцитѣ африканци разказватъ, че често сж наблюдавали дружба между жирафи и слонове.

И еднитѣ и другитѣ сж голѣми животни — смѣшни наследници на праисторическитѣ имъ събратя — бозайници Шилингъ разказва, че срѣщналъ голѣмъ мжжки жирафъ заедно съ една двойка слонове, които подържали добро приятелство и взаимозащита. Жирафата отъ 6—7 метра височина вижда добре и далече, а слонветѣ въ отплата го защитава въ срещу най-голѣмия му врагъ—лъва.

Странно е повѣрието на туземцитѣ, че жирафитѣ си говорятъ чрезъ движението на опашката. Вѣрно е, че когато мжжкиятъ жирафъ усѣти опасностъ излиза отъ храста гдето пасе и известно време маха дългата си опашка. Щомъ женската жирафа разбере опасността, почва сжщо да движи живо опашката си, при което се взема известно решение.

Какво животно е жирафата

Думата жирафа е арабска, изговаря се „serafe“ (зерафе), което преведено значи: обиченъ, миловиденъ. И наистина жирафата е твърде миловидно жи-